

VESTI IZ SLOVENIJE

V KOPRU se je sedanja jugoslov. komunistična oblast dokončno polastila kapucinskega samostana sv. Marte ter frančiškanskega samostana sv. Ane. Kapucinski samostan bodo baje spremenili v dijaški zavod, v frančiškanskem samostanu bodo pa titovci imeli ječe. Redovniki so smeli s seboj vzeti zgolj osebne stvari.

KDOR DRUGIM JAMO KOP-LJE... Poročali smo o aretaciji župnika Joška Kraglja iz Livka, ki so ga titovci obsodili. Krivdo za aretacijo ima tajnik krajevnega odbora, zagrižen partije. Nedavno je enaka usoda doletela tudi njega. Titovci komunisti so ga zaprli kod kominformovca in obsodili na večletno prisilno delo.

OBLASTI. — Po sklepu komunistične partije Jugoslavije so ustanovili nove urade, takozvane oblasti. Oblasti naj bi bile vmesna stopnja med okraji in posameznimi republiški ministri. Slovenija je razdeljena na tri oblasti: ljubljansko, mariborsko in goriško. Ljubljanska oblast obsega sledeče okraje: Celje, Črnomelj, Grosuplje, Jesenice, Kamnik, Kočevje, Kranj, Krško, Ljubljanska okolica, Novo Mesto, Mozirje, Trbovlje in Trebnje. Ljubljanska mesto je samostojna upravna enota. Prvo vodstvo ljubljanskega odbora sestavljajo sledeči: Stane Kavčič, Lojze Mlakar, Matevž Kolar, Ivan Volč, Lado Krivic in Leopold Kreše. Mariborska oblast obsega okraje: Dravograd, Lendava, Ljutomer, Maribor mesto in okolica, Murska Sobota, Poljčane, Ptuj, Radgona. Vodstvo te oblasti imajo v rokah: Viktor Avbelj, Franc Simončič in Lojze Lakner. Primorska ali goriška oblast z začasnim sedežem v Postojni obsega okraje: Gorica, Idrija, Ilirska Bistrica, Postojna, Sežana, Tolmin. Vodstvo oblasti še ni imenovano. Oblasti so v gotovih panogah javne uprave direktno podrejene centralni vladi v Beogradu. Potom njih bo belgrajska vlada zlasti kontrolirala izvršitev petletnega načrta.

PROCES NA JESENICAH. — 10. junija se je vršila v fizikalni dvorani na Jesenicah razprava proti članom Jehovske vere. Obsojeni so bili Franc Kavčič na smrt z ustrelitvijo, ostali pa na prisilno delo od 17 do 2 let. Obsodili so jih radi sabetaze proti državi, ker da so

TRI NA DAN Barbičev France piše v Proletarcu, da bo pokupil delnice pri Enakopravnosti, potem pa bo nastavljal za urednika Ivana Moleka, a sedanjega urednika Boštjančiča pa bo poslal v Ameriško Domovino!

Ne bo šlo, France! Za pometanje in druga navadna dela že imamo pridnega fanta. Pošlji Boštjančiča na farne onike pobirat, kadar bo na razpoloženju.

Vidimo, da zdaj nič več ne pobirajo za "svobodni tisk." Pobirajo še, ampak napla na malhi so spremenili. Zdej pravijo ajmošni: obrambni sklad!

Volitve v Nemčiji

Krščanski demokratje so najmočnejša stranka.

Frankfurt, Nemčija. — Volilni izidi v zapadni Nemčiji so skoro že popolnoma znani. Največ glasov je dobila krščanska demokratska stranka. Za njene kandidate je glasovalo 7,305,028 volilcev. Socijalisti so dobili 6,929,352 glasova, desničarski svobodni demokratje, 2,839,447 glasov, komunisti pa 1,379,514 glasov. Tako imajo krščanski demokratje v novem parlamentu 139 mest, socijalisti 131, Svobodni demokratje 52 in komunisti samo 15. Pričakujejo da bodo novo nemško vlado sestavili krščanski demokratje v zvezi z svobodnimi demokrati. Volilna udeležba je bila proti pričakovanju visoka. Volilo je kakih 80% vseh volilnih upravičencev. Pri volitvah so nastopali kandidati 18 strank, pa so druge stranke, razen gori imenovanih, dobile samo malenkostno število glasov.

Nahaja se že 206 dni v nezavesli

San Angelo, Texas. — Joan Edwards, stara 24 let, je v nezavesli vse od 17. januarja, ko je bila v avtni nezgod. Hrano ji dajejo po cevki. Zdravniki pravijo, da bo lahko še dolgo živela, brez zavesti in da ji ne morejo pomagati, ker je dobila poškodbe na možganih.

Naši bombniki B-36 morajo prevažati atomske bombe bo vsej zemlji

Washington. — General Vandenberg je pri zaslišanju v odboru poslanske zbornice izjavil, da je Sovjetska Unija sedaj edini možni vojni sovražnik USA. Podal je podrobno poročilo o našem obrambnem in napadnem orožju. Potrdil, da so naši bombniki B-36 izvrstno transportno sredstvo, ki je pokazalo izredno učinkovitost. S temi bombniki bomo lahko prenesli atomske bombe kamorkoli bo treba, da zaustavimo vsako akcijo sovražnika proti USA, je povdaril general.

Clevelandski župan pri predsedniku Trumanu

Župan Burke je obiskal Belo Hišo in se zadržal najprej pri tajniku Mathew Connolly potem pa bil na sestanku pri predsedniku. Po obisku je rekel, da se stanek ni imel kakšnega posebnega političnega namena in pomena. Govorili da so le o postavi, ki bi omogočila financiranje clevelandskega prometa v zvezi z načrti, ki jih župan želi izvesti.

Dva nova slovaška škofa

Praga, Čehoslovaška. — Sveta Stolica je imenovala dva škofa, ki bosta sedaj posvečena ne da bi bila vlada dala svoj priatek. To sta Mngr. Ambrož Lazik v Trnavi in Mngr. Robert Pobožny dekan v Rožnovi. Oba delujeta v strogo katoliškem delu Slovaške.

V New Yorku odlagajo ponarejene znamke

New York. — Policija je našla zavoj, v katerem je bilo za \$60,000 ponarejenih znamk po 3 cente. Ponarejevalci so razpečali že za \$1,500,000 vrednosti denarja in znamk, meni policija. Ker so za njimi FBI, sleparji naglo odkladajo zaloge, misli policija.

REV. MAŽIR BO PRAZNOVAL JUTRI ZLATO MAŠO

Slovenski duhovnik v Ameriki, Rev. Francis S. Mažir, župnik v Lillyville, P. O. Siegel, Ill. bo jutri praznoval svoj zlatomašni jubilej s slovesno sv. mašo v cerkvi Presv. Sreca v Lillyville. Dva škofa bosta navzoča in sicer dr. Gregorij Rožman in William A. O'Connor iz Springfielda, Ill.

Rev. Mažir je bil rojen pri Sv. Ani v Slovenskih goricah na Stajerskem. V duhovnika je bil posvečen v Celovcu leta 1899. V Ameriko je došel leta 1905. Deloval je 10 let v št. paulski škofiji, potem nad 12 let na župniji sv. Barbare v Springfieldu, sedaj pa je že nad 22 let župnik v Lillyville, Ill.

Častitemu slavljenju za njegovo zlato mašo najiskreneje čestitamo!

Vojaška pomoč Evropi dobila prvo odobritev

Kongresni odbor zahteva enotno vodstvo vseh evropskih obrambnih sil.

Washington. — Zunanje politični odbor poslanske zbornice je v celoti odobril predlog federalne vlade za pomoč Evropi v oborožitvi. Odbor je vsekakor zahteval, da se sme pomoč dovoliti šele tedaj, ko bo organizirana enotna vojaška komanda vseh obrambnih sil držav zapadne Evrope. Odbor je priporočil poslanski zbornici da naj se v prvem letu uporabi \$655,840,000 dovoljene pomoči. Sklep odbora je znamenje, da je v našem kongresu prodrla zavest, da je pomoč za oborožitev zapadne Evrope nujna posledica severnoatlantske zveze in da USA, kot član te zveze mora pomagati, da bodo evropske države sposobne braniti svojo neodvisnost pred napadom s strani Sovjetske Zveze. Parlamentarni zastopniki zapadne evropskih držav prav sedaj zbirajo v Strassbourgu. Sklep odbora v našem kongresu bo imel na zbrane delegate gotovo najboljši učinek in bo podpiral tiste, ki hočejo, da se zapadna Evropa čim preje konsolidira, dobi enotno vojaško vodstvo in skupno gospodarsko, pa tudi politično organizacijo.

Naši novi naseljenci

Skupina novih Slovencev pride iz Evrope. V prvem prihodnjem transportu so napovedani, da pridejo: v Brooklyn, N. Y.: Cvetko Miševlj; v Chicago, Ill.: Franc Škulj; v Rock Creek, Ohio: Minka Božič; v Meadow Lands, Pa.: Antonija Rozman; v Coleman, Mich.: Ana Smole. Sponzorji bodo še obveščeni kdaj bodo posamezniki dopotovali do najbližje železniške postaje, da jih pridejo iskat in jih odpeljajo na nove domove.

Liga katoliških slovenskih Amerikancev prosi, da bi se med Slovenci v Ameriki javili še novi sponzorji, ker je še okoli 2500 poedincev in družin, ki čakajo v taboriščih, da bi se jih kdo usmilil in jih sprejel pod streho, da bi se mogli naseliti v naši svobodni domovini. Pojasnila daje in vse potrebne uradne formalnosti uredi urad Lige 10316, Barrett Ave. Cleveland, Ohio.

Filipinski predsednik govoril v senatu

USA ne bo članica protikomunistične zveze na Daljnem Vzhodu

Washington. — Predsednik Filipinov Quirino je govoril v senatu USA. Povdaril je, da pakt kakršnega zamašajo demokracije in protikomunistične vlade Daljnega Vzhoda ne zahteva, da bi se USA takoj tudi sama udeležila te nove protikomunistične zveze. "Zaenkrat hočemo združiti sami svoje moč in videti kaj azijski demokrati sami zmoremo. Seveda bomo skrbno čuvali in gonili svoja prijateljstva v USA ali za sodelovanje Amerike zaenkrat ne bomo prosili. Mora pa tudi USA vedeti, da je svet samo polovično zavarovan s severnoatlantskim paktom in da ima komunizem na Daljnem Vzhodu sedaj preveč prosto polje, da prodira v Kitajsko, da ogroža Korejo in pronicata tudi v Viet-Nam." Vendar sodi predsednik Filipinov, da bodo azijski narodi še vedno mogli sami precej zaustaviti nadaljno komunistično napredovanje.

Medvedja nesnaga jih nadleguje

Duluth, Minn. — Okolica tega mesta je vsa razburjena, ker se je iz gozda priključila večja skupina divjih medvedov. Hrabri lovci so napravili na medvedjo nadlego lov in so jih ustrelili že enajst, komaj eno miljo od mestne meje. V Lester parku jih je pa še, pravijo. Edward Dinehart poroča, da se medvedji poroča ves preplašeni, da mu je oni dan ena izmed mrečin pogledala skozi okno v hišo. Starši pazijo, da se otroci ne oddaljijo preveč od doma. Lovski pazniki so mnenja, da so prišli medvedje iz gozda, ker radi suše ni rodnice in mahn, pa iščejo hrano blizu človeških bivališč.

Kongresnik Feighan danes v Clevelandu

Kongresnik Feighan javlja, da bo danes na razpolago v svoji pisarni v Federal Building. Njegovi starši Mr. in Mrs. John Feighan, 17458 Lake Ave. praznujejo zlato poroko, pa je prišel k družinskemu slavlju. Družini priljubljenega kongresnika čestitamo tudi clevelandski Slovenci.

Razne najnovejše svetovne vesti

BERLIN, NEMCIJA. — USA vojaška vlada za Nemčijo objavlja, da je bil imenovan Lieut. Col. Milton L. Ogden za šefa štaba za Nemčijo. Dosedanji šef štaba Brig. Gen. Charles K. Gailey je odšel v USA in bo prevzel komando druge motorne divizije v Texasu.

WASHINGTON. — Za naslednika generala Lucius Clay v Nemčiji je imenovan general Handy. On je novi komandant vseh ameriških vojaških sil v Evropi. General Clarence R. Huebner bo pa komandant vojaških sil USA v Nemčiji. Novi predsednik odbora za produkcijo municije je Mr. Ilganfritz, ugleden gospodarstvenik iz Youngstowna, Ohio. On je republikanec po političnem prepričanju. Njegovo imenovanje potrjuje, da obe vladni stranki v zadevah državne brambe hočeta ohraniti popolno slogotnost.

GALWAY, IRSKA. — Po novih poročilih, se je posrečilo rešiti skoro vse potnike z letala, ki je padlo v morje ob irski obali. Dva potnika sta umrla v nesreči in enega še pogrešajo. Največ potnikov je bilo beguncev, ki jih je IRO poslalo iz Evrope v Venezuelo.

Prevrat v Siriji

Vojska aretirala in ustrelila diktatorja. Nova vlada bo sestavljena iz zastopnikov političnih strank.

Damask, Sirija. — Sirijska vojska je izvršila držani prevrat. Polkovnik Siami Hennawi je takoj izročil vojnemu sodišču dosedanega predsednika republike in diktatorskega voditelja države Husni Zayim-a in njegovega predsednika vlade Muhsen Bej Berazi-ja. Oba sta bila po kratki razpravi obsojena na smrt in ustreljena. Oba so obsodili kot izdajalca, diktatorja in tirana. Vodja upora polkovnik Hennawi je takoj poklical nekaj politikov na posvetovanje. Ti so naprosili bivšega predsednika Hasen bej Attassi-ja naj sestavi novo vlado.

Hennawi je sedaj imenovan za poveljnika vseh oboroženih sil. Ima naslov feldmaršal. Prevrat so odobrili politiki na sestanku v predsedništvu vlade. Prisotno je bilo kakih 30 poslancev bivših političnih strank, ki jih je diktator Zayim razpustil in prepovedal. Aretirani so bili še nekateri drugi najbližji sodelavci bivšega diktatorja.

Polkovnik Hennawi je dal izjavo v kateri je povdarjal, da noče oblasti zase. Dejal je: "Hočemo samo svobodno Sirijo. Nočemo vojaške vlade. Hočemo, da si sirijski narod zopet svobodno izvoli vlado kakoravno hoče." Prevrat se je izvršil brez krvi in hitro. Skupina vojakov in oficirjev se je v ranem jutru peljala v palačo predsednika, tam Zayima zbudila in aretirala. Istotako je bil aretirani predsednik vlade na svojem domu. Straža predsednika republike je dala nekaj odpora z orožjem, pred stanovanjem predsednika pa se sploh nihče ni upiral.

Naš ambasador Stuart za rešitev Kitajske

Washington. — Naš ambasador na Kitajskem John Leighton Stuart se je vrnil domov. Takoj je obiskal tajnika zunanjih zadev Dean Achesona in izjavil, da bo sedaj sodeloval pri oblikovanju nove politike USA v Kitajskih zadevah.

Komunisti izpraznjujejo Shanghai

Shanghai, Kitajska. — Komunistična uprava hoče zmanjšati število ljudi, ki živijo v tem mestu. Zato je naročila, da se morajo vsi, ki nimajo v mestu nujnih poslov, preseliti na deželo. Nad 400,000 ljudi se je že preselilo.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Na operaciji. — Jean Turk iz 999 E. 63. St. je bila zadnji teden operirana in bo v sredo zapustila bolnišnico. Nekaj tednov bo pri svojih sestri, kjer jo prijateljice lahko obiščejo, namreč pr Agnes Bozic, 19075 Meredith Ave. Tem potom se želi zahvaliti za poslane cvetlice in kartice.

iz Willarda. — Frances in Frank Majer iz Edna Ave. sta na Willardu na obisku, ter pozdravljata vse prijatelje in znance. Prav prijetno je tam, pišeta. Se vzame na znanje s primerno nevošljivostjo.

iz Mehike. — Joseph in Frances Medved ter Jos. III. pozdravljajo iz vroče Mehike, kamor so šli na razgled.

NOVI GROBOVI

Helen Ciber. — Včeraj je umrla Mrs. Helen Ciber, stara 58 let, stanujoča na 6314 Glass Ave. Pogreb ima v oskrbi Zakrskajev pogrebni zavod. Podrobnosti bomo še javili.

Mary Longin. — Pogreb pokojne Mary Longin, ki je umrla v nedeljo zvečer v Lutheran Hospital, bo v četrtek jutraj ob 9. uri. Pogrebna sv. maša bo v cerkvi sv. Pavla na E. 40 St. Pokojna je bila rojena v Clevelandu in ob smrti šele 28 let stara. Za njo žaluje mati Mrs. Anna Jurjevich, ki ima gročarijo na 1931 Columbus Rd., kjer je tudi pokojna živela. Za pokojno dalje žaluje soprog Sam in 15 mesecev star sinček Sam. Bila je članica društva Pioneers št. 663 in društva Dalmacija. Pokopana bo na pokopališču Kalvarija. Sedaj leži njeno truplo v Grdinovem pogrebem zavodu.

Papesh Day Cleveland Stadium August 24, 1949

Navada je, da ljubitelji zgozmetne igre prirejajo enemu ali drugemu igralcu, ki je posebno priljubljen, poseben dan, da ga prav posebno počastijo z navzočnostjo in mu podelijo v znak naklonjenosti kak dar. Na ta način hočemo tudi mi Slovenci počastiti svojega rojaka Franka Papesha, ki je rodom iz Pueblo, Colorado, in letos igra s clevelandskim krožkom Indians.

Na 24. avgusta pri igri zvečer v mestnem stadionu bomo našega igralca posebno počastili ob veliki udeležbi naših ljubiteljev zgozmetnega športa. Od vseh krajev države Ohio bodo tisti večer prihiteli naši rojaki in rojakinje, ki že pridno kupujejo vstopnice.

V Clevelandu lahko kupite vstopnico v našem uradu ali pa pri članih Ohio KSKJ Boosters Cluba. Vsi sedeži so rezervirani.

Kandidat za Ohio

Washington. — Kongresnik Stephen Young iz Clevelanda je objavil, da bo prihodnje leto zopet kandidiral za mesto kongresnika v Ohio. Nekateri so hoteli kongresnika Younga za protikandidata proti Taftu pri volitvah v senat.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 2, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

AUGUST						
SUN	MON	TUE	WED	THU	FRI	SAT
1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

Entered as second-class matter January 6th 1906, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 160 Tues., Aug. 16, 1949

Mučni spomini na Beograd

Raymund Hoerhag poroča o svojem zadnjem obisku v Beogradu v časopisu Muenchener Merkur takole:

Prvi znan obraz, ki sem ga srečal na jugoslovanskih tleh, je bil spremljevalec vagona Branko. S tem možem sem že večkrat potoval med Zagrebom in Beogradom. Spomini na tista potovanja in napitnice so mi pomagale, da sem dobil mesto v spalnem vozu. Branko mi je povedal, da je sedaj to mnogo težje kot nekdaj. Skoro vsi prostori so sedaj rezervirani za vladne uradnike, za uradnike komunistične stranke in za oficirje. Branko je nehal govoriti, ko je vstopil mlad mož črnih las in začel izpraševati po potnih dokumentih. Branko me je pomenljivo pogledal. Tako sem prišel v senco OZNE.

V postelji nad menoj je ležal neki Anglež, ki se je peljal k gospodarskim pogajanjem v Beograd. Iz pogovora sem razumel, da ni kaj prida dal na stabilnost titovskega režima, a smatral je, da se morejo napraviti z Jugoslavijo dobri posli. "Jugoslavlani potrebujejo zapad," je menil predno je zaspal.

Kar ves razburjen sem bil, ko smo pripeljali proti glavni mestu Jugoslavije in sem v daljavi videl tako lepo sliko te balkanske prestolice. Ko sem prišel v mesto, me je iznenadilo najprej to, da sem na vsaki steni, vsakem plotu, povsod, prav povsod videl slike in napise Tita, plakate Tita, slavošpeve Tita. Na kolodvoru sicer nisem opazil nič posebnega. V zanemarjeni čakalnici so v gneči sedeli kmetje na svojih čulih. Bili so Albanci s svojimi balimi fesi, Bosanci, Sumadanci in drugi iz različnih krajev Srbije. Po česnu in čebuli je dišalo vse naokrog.

Milica v modrih uniformah je pregledovala bomo prtljago potnikov, da bi zasledila kako blago, ki ga ljudje nosijo na črno v mesto, da ga dražje prodajo. Pred kolodvorom je bila zopet vrsta snažilcev čevljev, ki se je burno ponujala na uslugo. Med njimi sem videl tudi enorokega invalida, ki je bil ves poln partizanskih odlikovanj. Iz hotelov nasproti kolodvoru je že hreščala pesem pevavice. Čudo, tudi pevavice so pele o Titu in samo o Titu in njegovih partizanih. Samo melodija je bila stara. Namesto cara Dušana je bil sedaj v besedi Tito.

Hotel Majestic je v Beogradu odrejen za tujce. Vse je namreč odrejeno. V tem hotelu je vladala na videz kar zapadna atmosfera. Slišal sem nogo angleščine, nekaj francosčine, italijanščine in nemščine. Jedil je bilo dovolj na razpolago skoro kot v kakem dunajskem hotelu, samo s to razliko, da so cene bile tri do štirikrat višje. Tu pa ne prihajajo Jugoslavlani, ki nimajo kake uradne službe. Deloma ne morejo, ker je zanje predrago, še bolj pa zato, ker se tu boje, da bi jih opazil agent OZNE, da so govorili s kakim tujcem. Še sedaj govore o senzacionalni aretaciji nekega ruskega agenta, ki je pred letom prav tu dobil neke tajne načrte od nekega svojega jugoslovanskega prijatelja.

Na Terazijah, ki so še vedno središče mesta, šumi vodo, met, ki ga obdajajo grede tulp in lepe, mehke trave. Zvečer je tam še vedno polno ljudi. Zvočniki razglajajo naročila vlade in komunistične stranke. O prejšnji eleganci in brezskrbnosti med ljudmi ni govora. Prijatelj mi je pošepnil, da Jugoslavlani sploh nimajo nikakega zasebnega življenja več. Po delu mora vse na sestanke, na prostovoljno delo, k predavanjem in sejam.

Nekaj novih poslopij je videti. To so nova upravna poslopja. Radi forsirane industrijalizacije je pomanjkanje stanovanj zelo hudo.

Če nimaš dolarjev v žepu, se ne zanimaj za kake nakupe. Per cen ti bo takoj vzelo vsako voljo. Zasebnih trgovin itak ni več. Tudi je zelo malo predmetov na razpolago brez kuponov. Kar je v izloženih oknih, navadno in večinoma ni za prodaj. Kolonialne stvari in delikatese imajo štiri do petkrat višjo ceno kot v zapadni Nemčiji, pa jih še dobiti ne moreš drugje kot v treh, štirih državnih trgovinah.

Tudi nekaj luksusa je še. Pred konfisciranimi vilami stojijo nove ameriške limuzine. Na plesih so dame imenitnih komunistov oblečene v najdragocenejše pariške modele. Ljudje, ki so pred drugo svetovno vojno kaj imeli, pa sedaj nimajo nič in niso nič. Moj prijatelj, ki je imel trgovino z usnjem, je sedaj nameščenec v bivši svoji trgovini in se bomo preživljal. Prejšnji odvetnik hira v podstrešni sobici hiše, ki je bila nekdaj njegova, pa so mu jo vzeli, ker davkov ni mogel plačati. Portir je sedaj "bos" v hiši. On daje naročila v imenu partije, on nadzoruje po nalogu OZNE, on te zapiše, če v hiši koga obiščeš.

Stari moji znanci, ki sem z njimi mogel govoriti, sodijo, da ima dežela komaj kako bodočnost. Z vzhoda je Jugoslavija bojkotirana, pomoč z zapada se še nič ne čuti. Tito gradi Novi Beograd na Donavi. Tam pod Kalimegdanom se že

dvigajo stene novih ogromnih poslopij. Tam bo sedež vladajoče stranke in središče administracije. Tudi nemški arhitekti, inženirji in specialisti sodelujejo. Toda dograditev in ves petletni Titov načrt zavisi od posojila in pomoči z zapada.

Tam za Kalimegdanom, kjer bo Titova nova metropola, zahaja solnce. Slavski so vdarili svojo pesem. Že večkrat sem užival lepoto teh belgrajskih večerov. Sedaj pa me tudi to ne more spraviti v pravo razpoloženje. Mesto je izgubilo čar svojega prejšnjega brezskrbno veselega življenja, ni več neprisljenega smeha in srečnih obrazov. Prav zato ni v Beogradu več prejšnjih zunanjih prijateljev, ki so prihajali uživat prav to posebnost.

BESEDA IZ NARODA

Voščilo

Antonu in Antoniji Grdina ob zlati poroki

Pomlad nebesko nasmejljana
pripela Vama je svoj zlati cvet.
Z nebeskim zlatom vsa obdarovana,
živita nam še dolgo vrsto let!

Če kdo, vidva sta vredna slavlja,
pozlatil Bog je Vama dela plod;
zato hvaležna množica pozdravlja
navdušeno zdaj Vajin zlati god.

Nebo, ki z zlatom povračuje,
karkoli človek dobrega stori,
do skrajnih dni naj Vaju obvaruje,
nato pa pot v nebesa pozlati.

Limbarski
s Koroškega

Opazke in pripombe

Cleveland, O.—V naslednjem prinašam slovenskih prevod kritičnega dopisa glede ameriške jugoslovanske politike, katerega je objavil tukanjski dnevnik Plain Dealer (cirkulacija nad pol milijona) dne 24. julija t. l. in ki je očividno vzbudil splošno pozornost našega tovariškega časnopisja:

"Uredniku Plain Dealerja — Gospod: Kot človek, ki iskreno veruje v demokracijo, človeško dostojanstvo in navadno krščansko moralo se počutim čedalje bolj vznemirjenega zaradi stališča State Department na pram rdeči diktaturi v Jugoslaviji — rdeči figurativno kakor tudi dejansko od krvi nešteti žrtve, pomorjenih izza njegove priroda na oblast na enak način kakor 10,000 slovenskih domobrancev, izročenih Titu od Angležev junija 1945 in kmalu potem poklanih na način, spominjajoč na pokolj 10,000 poljskih častnikov v Katynskem gozdu.

"Kako pod soncem moremo opravičiti pomoč takemu tiranstvu — vsakemu tiranstvu — ne da bi pritisnili nase pečat 'Reinavce' in ljudstva brez moralnosti?"

"Seveda razumem, da je v našo korist, ako ostane rdeči tabor razklan in sovjetski vpliv v Jugoslaviji zatrt. Toda ali se moramo kompromitirati v tej borbi velesij s tem, da pomagamo vzdržati v sedlu neko krvavo diktaturo?"

"Jaz sem prepričan, da bi se našla druga pota, ki bi nas privedla do istega cilja. Zakaj ne bi na primer pustili Titove morilske bande, da se cvre v svoji lastni omaki? To bi pospešilo njen konec in dalo jugoslovanskemu ljudstvu upanje. Obenem bi nam prineslo njegovo hlačežnost, namesto zaničevanja. Čas je že, da si nehamo beliti lase zaradi usode brezobzirnega tirana, čigar letalci so sestrelili iz zraka neoboroženo ameriško prevozno letalo in ubili pet mladih ameriških letalcev, in začnemo razmišljati, kako pomagati zatiranemu jugoslovanskemu ljudstvu.

"Jaz bi si tudi preveč ne belil las iz bojazni, da bi komunisti ali konformisti po Titovem koncu prevzeli oblast. Ko enkrat spravijo v kraj maršala, bodo tudi sami prišli na

vrsto. Dokler volje ne planejo drug na drugega, tako dolgo ljudstvo nima upanja. Ampak kadar se sovražni tolpi spopadeta v odprtem boju, tedaj se bo maksiak spremenilo. Ne ovirajmo zgodovinskega razvoja!"

"IVAN JONTEZ,
Cleveland."

Dopis je naravno silno zbudil naše titopodniške "intelektualce" od Senklerja do lawndalskih ozar, kajti prizadet je bil njihov miljenec Tito, za katerega so pripravljali vsak čas, podnevi ali ponoči, storiti vse, samo trpeti ali umreti ne. V Clevelandu je zakodirala E, ter se hinavsko spotaknila ob izraz "krščanska morala", čeprav bi bil uredniku lahko pojasnil njegov učeni šef in policijski prosekutor Vatro, da sloni na tej zaničevani morali tudi naš zakonik; to je seveda storila iz "previdnosti", kajti strah pred kongresnimi odseki in zveznim pravosodnim tajniki nekateri ljudje menijo, da so bili nekoč briljantni ali sijajni — kam neki so gledali? — a ki se meni tudi zdaj vidijo baš pod njegovo staro normo, vidim sledeči odstavek, ki ga navajam v celoti, kakor tak biser zavijanja, netočnosti in možganske prehlajenosti zasluž, da ne bo prekmalu pozabljen:

"Bigotstva je več vrst. V eno takih spada Ivan Jontez. On se je ves prežet v sovražstvu do Tita. Deklamira o demokraciji, o dostojanstvu človeka in o preprosti krščanski morali, v katero veruje. V Plain Dealerju v Clevelandu ima (dne 24.) julija dopis, poln srlo do jugoslovanskih Titovih 'klavcev'. Zgraja se nad državnim departamentom, ki je prišel skiliti v Beograd s prijazenjšo roko. Naj Tito pogine v lastni godlji — ne ga vleči iz nje, pravi Jontez. Ne pomagati Titu, ki je dal 1. 1945 pomoči 10,000 slovenskih domobrancev, katere so Angleži po-

slali iz Koroške nazaj v Slovenijo. Pribežali so na Koroško zaeno z Nemci, ki so tiranizirali slovenski narod, česar pa koprivnati Jontez ni hotel povedati. Niti se več ne spominja osvobodilne borbe, katero je med vojno poveljeval, sedaj pa pretaka solze za one, ki so valed kolaboratorstva z okupatorji po zmagi zaveznikov bežali, ali pa bili obsojeni vsled vojnih zločinov. Sicer pa se v državnem departamentu v takih stvareh ravna kakor jim bolje kaže. In prav gotovo je omenjeni Jontezov dopis sam na sebi dokaz, da takega 'državnika' in kritika po vetru ne more nihče smatrati za 'eksperta' v vnanje-političnih zadevah." Unquote.

Če ne bo prehude zamere na lawndalskih ozarah, se bom najprej dotaknil Zajčeve slovensčine, ki očividno trpi pod pritiskom razmer, da se sliši, kakor bi prihajala iz kakšnega kevdra. Kdaj je na primer naš dični Zajac še slišal, da bi bil kdo "prežet v sovražstvu" do česa in ne enostavno "prežet sovražstva" do nekoga? Kot častnikar, ki že desetletja prevaja iz angleščine, bi tudi moral vedeti, da je slovenski izraz "plain" — navadno, ne preprosto (simple) in da se angleški izraz "plain Christian morality" v slovensčini glasi: *navadna krščanska morala*. Razlika je otipljiva. Dalje bi ljubi tovariš Zajac ustregel marsikomu, če bi pojasnil, kje skilijo z rokami — v "spodnjih prostori", kadar "ga" je malce preveč. Pri nas skilimo z očmi. In "let them stew in their own juice" se tudi ne glasi točno "naj pogine v lastni godlji", da si bi bil jaz v Titovem primeru drage volje pripravljen sprejeti takšen kopromis.

Zdaj pa vsebina Zajčevega komentarja. Mož se pritožuje zaradi sovražstva do Tita, kakor bi se pošten človek mogel zaljubiti v razbojnika in morilca, v isti sapi pa iz golega sovražstva do vere in cerkve, zakrkanega z ogorčenjem nad sodelovanjem z Nemci in Italijani, skuša zagovarjati pokolj deset tisoč slovenskih kmečkih fantov in mož, katerih edini greh je bil, da so verjeli, da komunizem postavlja v nevarnost vse tiste narodne svetinje, o katerih pravijo "v madžarskih pustah spočiti" slovenski literarni hlapci, da so nepotrebna "navlaka", in da so skušali z orožjem v roki ubraniti svoj narod pred to nevarnostjo! In kako se mu je to posrečilo? Ej, bratje, stvar je tako enostavna, da meji kar na mašnost: ker se je domobrankska vojska umaknila na Koroško obnemem z Nemci (ali za njimi), in ker so Nemci zatirali slovenski narod, je s tem nepreklicno in neopobito dokazano, da so bili v Vetrinju izdani in v Kočevskem rogu poklani vojaki slovenske domobrankske vojske od prvega do zadnjega moža najgrši vojni zločinci in niso zaslužili drugakne usode! (Mimo grede omenjeno dopis v Plain Dealerju ne protestira samo zaradi vetrinjskih žrtve, kakor je zavlil Zajac, temveč zaradi VSEH žrtve komunistične strahovlade v jugosloviji.) Ali je še mogoče resno jemati človeka, ki se tako neodgovorno norčuje iz svojih čitateljev in samega sebe? Saj jih klesti, kakor bi dejal sosed Miha, kakor bi mu bila vsa slama ali adjočica gori pod streho splenila!

Toda — Zajčeva glava, zajčev svet. Če misli, da je popolnoma v skladu z njegovo bankrotirano moralo, da podpira in brani mednarodne "ljudske" strahovlade z vsemi njihovimi tatovji, morilci in razbojniki, je navsezadnje njegova stvar. Toda nikar naj ne vsiljuje te svoje zveržene morale in plesnive miselnosti drugim, ki ne morejo na noben način spraviti zločinov komunizma, bilo Stalino-ve, Titove ali Paukerčine baže

ČE VERJAMETE AL PA NE

Fant, ki sem ga kmalu spoznal, da je za prvega hlapca pri mojem novem gospodarju, se je precej znašal okrog konj. Menda je hotel pokazati, da njegova beseda velja, kadar ni bil v bližini gospodarja. Ko je prilično obreal vse štiri mrhe, za kar bi ga jaz dal klečat, če bi bili konji moji, se je mimogrede obrnil tudi do mene in mi povedal, da mi v novi službi ne bo povšeči in da je on prepričan, da ne bom dolgo ostal na farmah. Kaj pa on veli? Takrat sem bil prepričan, da govori iz njega sama gola zavist, ker je mislil, da ga hočem izpodrinuti, ker bi bil jaz za prvega hlapca pri tisti hiši. Fant je bil poljske narodnosti, toda govoril je dobro nemško in angleško, ker je bil najbrž že dolgo v tej deželi. Precenil sem ga naglo in spoznal, da ni ne za škodo in tudi ne za velik napredek pri hiši. Najbrž je šel samo za eno žlico več pri hiši, kali.

Da ne bom dolgo pri tistem gospodarju, je fant uganil in bi ga bil pozneje rad dobil, da bi ga bil pohvalil, ki je tako dobro uganil. Pa tudi zastran tega bi ga bil rad dobil, da bi dobil od njega dva dolarja, ki sem mu jih posodil. Še danes mi jih ni dal nazaj in resno premišlujem, če bi ne kazalo iti v Kanado ter jo prebrskati od enega konca do drugega za tistim človekom. Pomislite samo na obresti od dveh dolarjev v 36 letih! Kaj se ve, morda si je pa prav s tistima dvema dolarjema opomogel in je danes kak veleposesnik. Bog mu jih požegna!

Hlapec mi je povedal, da gospodarja ne bo, dokler bo tovaršija v bližini gostilni. Naj saj piše za svoje, sem mu hotel v skladu bilo s krščansko moraljo ali z nauki Marksovega, Engelsovega, Jauresovega in Debsovega socializma in ki jo vsled tega z Zajčevim družino vred z vso odločnostjo odklanjajo!

"Kaj pa ga lomi Zaitz?" vprašuje dopisnica iz Michigana. "Ali bi rad, da bi vsi od kraja prekipeli ljubezni do Titovega morilskega režima kakor on in zahtevali od State Departmenta, da mu pomaga podaljšati njegovo zločinsko kariero in mu preskrbi še eno novo vrvo, da jo zadrge jugoslovanskemu narodu okrog vratu?"

I, kaj pa misliš, prijatelj? Menda ja.

Vselej, kadar ujamem brezimenega urednika zarjavale device E. na laži, začne opletati okrog sebe z uvodniki svetovne prednika izza španske in šenklerko-španske civilne vojne, pa če so še bolj oddaljeni od spornega predmeta kakor luna od njegove kupole (kar pa ji očividno ne prepreči, da ne bi izvajala nanj svojega vpliva). "Le kaj bo reva počela," skrbri sosed Miha, "kadar ji zmanjka Jontezovih uvodnikov in se bo morala zanašati na svoje lastne možgane?" Kaj neki? Zjokal se bo nad samim seboj in svojimi tovariši ter spet turbozno zapel: "Bodi pogumno in trdno srce! Novi svetovi se v krkih rode! Ko doli se tresejo in gore, med gromom in trusečem se miške rode!"

Kakor vidim, ni bil "Prijatelj resnice" v A. D. edini, ki je vzel na krasnega Janka naslovljena vprašanja Proletarčevega Zajčeva resno; tudi Svobodni besedi (za avgust) se nekaj sanja o Francelnovem spreobrnjenju. A krasni tovariš Zajac je medtem že potrdil točnost pregovora, na katerega podlaga sosed Miha brez strahu tvega napovedi, Titove ali Paukerčine baže

spočitati, pa nisem, ker sem bil še nov v deželi in nisem vedel, koliko se sme človeku naložiti v razgovoru, predno vzame za hudo in narobe prav. Tak pa tudi nisem bil, da bi nalašč iskal špetira po Kanadi. Prav ustreget bi mi bil, če bi me bil kdo takrat povabil k mizi. Pa menda ni bilo take razvade. Prosil pa tudi ne bi, za vse na svetu ne. Saj sem imel še par šestice in bi bil lahko kupil, pa tam okrog nisem videl nič pripravnega za v usta, spraševati pa nisem hotel in tudi znal nisem. Takrat me ni bilo niti pol današnjega obsega in nisem porajal, če nisem par dni nič jedel. Takrat smo bolj živeli od dobre besede, bi rekel. Tolažil sem se, da bo na mojem novem domu gotovo kaj za podzobe. Saj če vozijo v mesto z dvema paroma konj, mora biti že trdna hiša. Slišal sem pa že prej, da imajo kanadski farmarji za zajtrk vsak dan veliko boljše, kot na Menišiji o sami veliki noči. Bog daj, da bi bilo res tako!

No, končno smo pa le pričakali našega gospodarja. Že od daleč so oznanjali svoj prihod, on in nekaj drugih, menda sami farmarji. Bili so glasni in vsi bogati, sodeč po njih besedah. Vsak je imel najlepšo živino, pa najboljše, to se pravi najbolj pridno ženo, pa dobre otroke in njegova zemlja da je priznana najboljša. Vsi so imeli vse najboljše in ker niso mogli prinesiti dokazov, so dokazovali z besedo in mahanjem rok. Priznaja sem, da so tukajšnji farmarji precej podobni meniškim gospodarjem, kadar sedijo v nedeljo zvečer pri Bonaču.

Pred mestnim hlevom so se ustavili k zadnji besedi. Poslavljali so se kot da se vsaj pet let ne bodo videli, pa ki so vedeli, da bodo jutri zopet s pšenico v mestu. Vsak je znal najmanj tri jezike: poljsko, nemško in angleško in ker je vsak govoril saj piše za svoje, sem mu hotel v hlevom precej gostobesedno ali z nauki Marksovega, Engelsovega, Jauresovega in Debsovega socializma in ki jo vsled tega z Zajčevim družino vred z vso odločnostjo odklanjajo!

Naš gospodar je bil vsaj dvajsetkrat pri vozu, pa je šel vselej zopet nazaj k tovaršem. Niso si bili v vsem na jasnem, in treba je bilo dodati še to in še ono. Končno je pa le tako naneslo, da so se zamajali vsak k svojemu vozu in tudi ostali tam. Vsak voz je imel visoko ograjo, kakršnih nisem videl nikjer v Evropi. Nekoliko podobne bi bile naše "truge", v katerih smo vozili pseki in apno, samo da je truga štirivogelata, tisti vozovi so pa bili z nekakšnim oklepom v vsej dolžini. Gospodar je imel precej opravka, ko je lezel na visok voz. Rad bi mu pomagal, pa nisem vedel, če mu smem. Nekateri so v takem razpoloženju natančni in jim ne smeš prožiti pomoči, enčes da so že sami dovolj pametni in močni.

Končno je gospodar le zmagal in bil na vozu. Vzel je vajeti v roke, potem jih je dal meni in rekel: "Na, zdaj boš pa ti fural. S prvim vozom bo vozil hlapec, mi pa za njim, torej boš konja že lahko obvladal. Kar lepo za vozom jih krmarj." Potem se je pa vlegel na vozu v vsej dolžini in se ni zbudil prej, da smo čez več ur zavozili na domače dvorišče. Vozili smo že v temi in nisem prav nič videl, kod vozimo. Držal sem za vajeti in gledal konjske repe pred seboj, drugega pa itak nisem videl. Hlapec je s prvim vozom dobro napredoval in šlo je po mehki poti, da je voz kar odkakoval. Moško sem se držal in zdel sem se samemu sebi že kar pravi konjar. Še Blažnova Mica bi zijala, če bi me bila tedaj videla visoko na vozu vodeč par lepih pramov.

V samotah pragozda

S. Scoville ml. — Pavel Holeček

Roka je pa le nekoliko skrbelo. "Dolgin gotovo še kaj poskuša," je prerokoval. "Je hudo-ben človek."

Tovariša ste medtem prihi-tela do rosmahovega brloga in jo krenila po stezi ob potoku. Pravkar je vželo solnce in Rok se je ustavil ter vlek na uho. Tedaj se je daleč z gore ogla-silo zateglo pasje tuljenje in po-stajalo vedno glasnejše.

"Za nama so," vzklikne Vilče in prebledi. "Najbrž poznajo skrivno pot preko pečin. Ko bi le mogla dospeti do Doganove kočice, pa lahko telefonirava v St. Pavel in se jim ustavljava, dokler ne pride pomoč."

Rok ni odgovoril, ampak te-kele vztrajno z naglim korakom, kakršnega je bil navajen že iz otroških let, ko je često spre-miljal lovce svojega rodu po div-jih pustinjah. Tudi Vilče se ni zmenil za divje-romantično samotno, ampak napel vse kri-pilje, da je dohajal tovariša. Končno so psi prišli okoli pe-čine in jo udrlji proti potoku; tedaj pa je izvenilo njih laja-nje tako glasno, da sta se be-gunca ustavila in ozirala, misleč, da so ju že ugledali. Ali zmo-gli sta se, v dolgi, ozki dolini so se glasovi širili kakor v ro-gu in psi so bili v resnici še da-leč.

"Nikdar ne prideva v najino uto, še manj pa v kladaro," je sopihal Rok. "Da bi vsaj imel svoj kij v rokah, ti pa svoj lok!"

Rok pokaže predse na Bobro-vo jezero, ki se je zasvetilo sko-zi drevje.

"Skočiva v jezero, preden na-ju zagledajo psi. Splavava pod vodo k bobru v hišo in nihče na-ju ne najde."

Vilče ni odgovoril, ampak je na vse kriplje dirjal za Ro-kom, ki je bil vedno korak pred njim. Ko sta prihitela na breg in planila v vodo, psov še ni bi-lo nikjer. Kmalu nato je pa pri-čalo glasno lajanje in tuljenje, da jima je tropa na sledu. To-variša sta plavala golboko pod vodo, in dasi so zasledovalci dospeli na gornji konec jezera, preden sta priplavala do bob-rove hiše, ju psi niso opazili. Urno sta smuknili drug za dru-gim v vhod, ki sta ga že do-bro poznala; hip nato sta čepe-la na visoko nastlanih ležiščih. Gospodar ju ni čakal; brž ko je zagledal prvega nepovablje-nega gosta pod svojo streho, je izginil pri drugi luknji v vo-do. Zunaj na bregu pa je po-stalo živahno; po glasovih sta spoznala, da so se tihotapci ustavili prav tam, kjer sta bila skočila v vodo.

"Tule sta v vodo," je kri-čal Dawson ves hripav. "Goto-vo sta že nekje zlezla na suho. Razdelita si pse in hitita z njimi okoli jezera, da dobimo spet sledove."

Skoro dve uri se je razlega-

lo divje kričanje razjarjenih mož in tulenje razkačenih psov, ki so se neprestano podili okoli jezera. Slednjič se je ves hrup poleg in zavladala je prejšnja tišina.

"Tukaj ostaneva, da se zno-či," reče Vilče.

"Naveličajo se nas loviti in se vernejo. Potem pojdeva da-le do najine ute."

"Spal bi rad," odvrne Rok.

Oba se zleknela na mehko, su-

ho travo in v hipu zaspiata. Bi-lo je že po solnčnem zahodu, ko sta se prebudila in začutila, da sta lačna; po trebih jima je krulilo, kakor da je že cela več-

nost, kar sta snedla veliko skle-

do mesa in krompirja. Rok ja-me brskati po tleh in najde kup

lesa, ki si ga je bober pripravil

za zimo. Pograbi debelo vejo

in začne kakor lačen bober glo-

dati skorjo z nje. Vilče se je

nekaj časa obotavljal in je sa-

mo vohal po veji; bila je črna

breza in dišala je po sladkem.

Naposled se je ojunčil, segel

po drugem koncu in začel glo-

dati še hitreje kakor tovariš.

Nehala nista prej, da sta na

sredi veje trčila z glavama sku-

paj; tako sta snedla vsak ne-

kaj čevljev skorje. Jed res ni

bila bogve kako slastna in do-

ma pri starših bi se Vilče gotovo

ne bil zanjto trgal; ali napolni-

la jima je lačni želodec in to je

bilo boljše nego nič. Ko pa ji-

ma je pokukala skozi špranje v

stenah črna noč v hišo, sta za-

pustila mehko ležišče, se spu-

stila s poda skozi luknjo v vo-

do, splavala neslišno na breg in

jo mahnila po znani poti, ki je

držala k njuni uti.

Bila je tema kot v rogu; na

nebu ni bilo videti zvezde, v ve-

levju je stokal in ječal nočni

vetar. Tihno kakor dve senci

sta prhala skozi gozd, dobro ve-

do, da ju najmanjši šum la-

hko izda, saj se je morda so-

vražnik skrival kje v grmovju

ter prežal nanju. Kmalu sta

razločila pred seboj velkanske

bukve, pod katero se je v go-

stem grmu nahajala njuna

shramba, ki sta si jo spletla iz

vrbovih šib in kamor sta sprav-

ljala suho meso, prekajene ri-

be in košarice s suhimi jagoda-

mi. Likli dve kači sta se spla-

zila k njej, odprla vrata in

segla, tresoč se od lakote, po

kosih divjačine, ki so viseli s

palice. Jedla sta kakor dva mla-

da volka in čutila, kako se jima

polagoma vračajo moči. Neha-

la pa nista prej, da sta snedla

skoro vso zalogo rib in mesa,

spravila ostank v žepu svojih

srajc iz srnjega usnja in si po-

vrhu še privoščila nekaj košaric

suhih jagod.

"Tekne boljše nego brezova

skorja," zašepeta Vilče.

Rok se z roko potolče po-

membrno po želodcu, kar naj bi

pomenilo, da se po pošteno ve-

čerji prav dobro počuti. Nato

sta zapustila shrambo in se

splazila k potoku, kjer sta si

ugasila žej.

Zdaj sta jo krenila v "oro-

žarno", kakor je Vilče imeno-

val trnov grm, kamor sta na-

vedno obešala svoje orožje. V

temi sta tipala v vejevju, do-

kler ni Vilče zagrabil težke Ro-

kove bojne sekire in jo je po-

dal tovarišu, da si jo je obešal

za jermen okoli rame. V istem

hipu je našel Rok svoj lok in

tul, v katerem je tičalo nekaj

puščic. Viče je še snel z veje

mošnjo z kamni in vzel grčavi

kij; nato sta stopala po temni

stezi proti uti. Slišati ni bilo

glasu, vendar je mladi Indija-

neec slutil nevarnost. Pri skla-

danciji drv je zdajci potisnil

Vilčeta k tlom in mu dal zna-

menje, naj ga tu počaka, sam

pa se je tiho splazil do vhoda

v uto.

(Dolje prihodnjiti)

KANADSKA

AMERIŠKA DOMOVINA

Dopisi in drugo

Obisk smo imeli

Montreal, Que. — Pričakali smo težko zaželjeni dan, ki nam je prinesel toliko lepega, prišrnčnega veselja. Ta dan je bil 2. avgust, ko smo imeli v svoji sredi dragega gosta, škofa dr. Rožmana. Kljub veliki razdalji, so prihili med nas. Čutili smo se kakor ena družina, zbrana okrog svojega očeta.

V Montreal so dospeli 1. av-gusta zvečer v spremstvu g. dr. Jakoba Kolariča. Ta dan smo se samo mimogrede pozdravili na kolodvoru. Prvega srečanja smo se razveselili vsi, tudi tisti, ki dosežaj g. škofa niso še po-znali. S svojo očetovsko ljube-znivostjo so se vsem takoj pri-ljubili.

Naslednje jutro so Prevzvi-šeni med sv. mašo podelili prvo sv. obhajilo. Seliškarjevemu Jernejčku, ki je doma iz Brezo-vice pri Ljubljani. Ganljiv je bil prizor, ko je oče spremljal svojega sina prav pred oltar, kjer sta bila oba obhajana; ma-ma pa radi slabega zdravja ni mogla biti navzoča v tem sloves-nem trenutku.

Zvečer istega dne pa se nas je precej zbralo v slovaški cer-kveni dvorani. Nekaj jih je prišlo prav od daleč, med njimi tudi dokaj lepo število deklet. Program našega pozdravnega večera je bil kratek, nič kaj posebnega. Hoteli smo le to, da bi bilo prisrčno in da bi napra-

vili s svojimi pozdravi in pet-jem veselje našemu dobremu in skrbnemu nadpastirju. Se-veda tudi na okrepilo nismo pozabili na koncu. Samo Prevzvišeni za to niso imeli več časa, ker so vsega porabili za nas. Hodili so od mize do mize in za vsakega so imeli prijazno, oče-rovsko besedo. Kazalcem na u-ri se je pa tisti večer tako mu-dilo, da sta bila naenkrat oba tam gori nekje na vrhu in smo se morali posloviti. To je bil dan, ki nam bo ostal vsem v le-pem spominu.

Prevzvišeni, Vam pa iskren Bog plačaj, da ste nas razvese-lili s svojim obiskom. Zares smo bili srečni in veseli, ko ste bili med nami. Ta dan smo po-žabili na vse domotožje in na vse, kar nas tare. S svojimi ve-drimi besedami ste nam vili v srca tolažbo na boljše bodoč-nost. Bog usliši Vaše in naše prošnje!

Francka Trobec.

Prevzvišeni so nas obiskali!

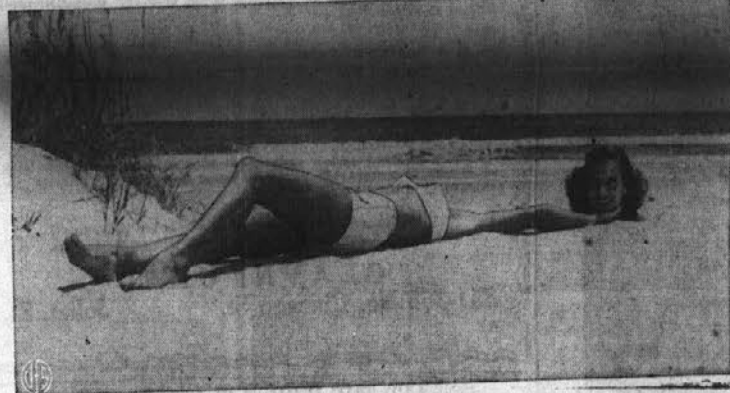
Malvern, Ont. — V petek 5. avgusta so se nekako ob pol-dvanajstih pripeljali na našo farmo Prevzvišeni škof dr. Gre-gorij Rožman v spremstvu g. dr. Kolariča in g. Vuksenića. Veselo smo jih pozdravili in srečni smo bili, ker nas je do-letela ta čast. O, ko bi mogli takrat razkriti Prevzvišenemu svoja notranja čustva, ki so nas navdajala, ko smo imeli v svoji sredi tako visokega in od-ličnega gosta!

Kmalu smo se vsedli kar na

dvorišču okrog mize v senco ko-šatega javora, kamor nam je naša gosposinja servirala pra-vo kranjsko kosilo, le proti kon-cu je dodala še malo kanadskih dobrot. V prijetni družbi ter živahnem razgovoru nam je prav hitro potekel čas. Še ma-lo sprehoda po farmi in v sem-ci vitkih cipres ob malem jeze-ru, ter ogledu poslopij počinši-ške kolonije in kapele, kratek razgovor z Mother Superior (ki je Nemka) ter živahnem pozdravljanju sester karmeli-čank pa se je približal čas od-hoda. Pred odhodom so nam Prevzvišeni podelili še svoj bla-goslov, ter se nato zopet odpe-ljali nazaj v Toronto.

Po odhodu Prevzvišenega so mi rojile po glavi mnoge misli: Ljubljana, stolnica, domovina in duhovna praznina v njej. Bolečina zaprtih, stradalajočih, raztrganih, vzgoja naše mladi-ne, božja previdnost, neizmerna hvaležnost Njemu, ki nam je o-hranil našega škofa živega in zdravega in tako vedrega. Ne-hote se mi porajajo misli, da ni več daleč čas, ko ga bo pripel-ljal tudi nazaj v domovino na njegov škofovski sedež, kjer ga naš narod tako težko čaka. — BOG DAJ!

Ta obisk je bil letos že peti iz U. S. A. 30. maja so nas pre-senetili gospod in gospa Dol-čič ter gospod in gospa Širnik iz Girarda. Kako smo bili ve-šeli, ko smo se po dolgih letih zopet videli. To je bilo obuje-nih spominov in povesti iz voj-nega časa, okupacije in begun-stva. Le škoda, da smo tako daleč narazen, da ne moremo priti večkrat skupaj. Kako pri-jetno bi bilo imeti take ljudi za sosedo. Pa še obdarovali so nas. Kar za vsakega posebej so imeli pripravljeno darilo. Bog Vam povrni vse!

Prihaja, ali odhaja? — Zgleda, da se je Joan Hull malo preveč pretegnila v Day-tona Beach, Fla. in da se ji je glava ločila od telesa. Vendar pa ni tako hudo, kajti truplo spada Joan in glava pa njeni sestri-dvojčici Mary.

Let's Explore Ohio

EARLY CANALS AND ROADS

Daniel Boone and Simon Kenton knew and traveled the Mad River Country in west-central Ohio in the early days of the Indian wars. Both of these famed Indian fighters within the year 1778 were held captive at Old Chillicothe, the Shawnee "Old Town" four miles north of Xenia on present Route 68.

This important Indian village and the village of Old Piqua on Route 4 just west of Springfield, where Tecumseh was born, were bases from which many of the Indian raids on the Kentucky settlements originated. Gen. George Rogers Clark and his army de-stroyed these Indian towns in 1780 on an expedition from Fort Wash-ington at Cincinnati.

Motorists will find many points of interest in this section of the state from the great Miamisburg Mound, one of the largest works of Ohio's earliest inhabitants, to the Altar of Peace and Fort Green-ville park at Greenville on Route 49 northwest of Dayton. On the bank of the Great Miami River at Dayton is Newcomb Tavern, Dayton's first house, which was built in 1786. East of Dayton, on Route 4, is Wright Field and the beau-tiful monument erected to the Wright Brothers.

Below Dayton, the Miami and Erie Canal still supplies water for a number of paper mills and other industries as the canal parallels Route 25. In the earliest days, keel

Rugged gorge of Little Miami River in John Bryan State Park near Yellow Springs is popular hiking area for Ohioans. Thousands of motorists visit this park each summer.

boats traveled the Miami River from Dayton to the Ohio and in 1829 the first canal boats arrived at Dayton from Cincinnati to usher in the new canal era of transpor-tation, still of service to Ohio.

On the tributaries of the Miami River and on that stream itself north of Dayton, are the flood control dams of the Miami Con-servancy District, first flood con-trol project in the nation and from which have come so many new parks and camp sites.

This section of Ohio, built by canals, has more than its share of colleges and universities including Miami University at Oxford, Uni-

29. junija nas je tudi nepri-čakovano obiskal brat in stric, p. Bernard. Le žal, da ga je že tretji dan po prihodu klicala služba nazaj v New York, kar z SOS klici. Nekdo je baje že imel pripravljeno vrstico pod mizo in ako bi ga še nekaj časa ne bilo, pa bi jo bil uporabil.

2. julija nas je obiskal č. g. Renner iz Buffalo. Z njim smo se pa pogovorili bolj o gospo-darskih rečeh. Na zajce je pa gotovo pozabil. Kletke, so še vedno prazne, g. Renner. Haha-ha!

24. julija pa so nas zopet o-biskali gospod in gospa Širnik ter njen brat. In zopet smo marsikatero rekli in se prav prijetno zabavali. Zlasti še, ker so prinesli s seboj stekle-njico ameriške "slivovke." Prav nič ni podobna naši slivovki, a razgrela in razvezala jezike nam je pa le.

Ja, pa na cigarete ne smem pozabiti. Tako Dolčičevi kot Širnikovi so me založili z zares dobrimi, tako prijetno dišečimi cigaretami "Ludski štriki." O, kako z užitek se kadijo. Pa tudi p. Bernard jih je nekaj pozabil tukaj. Vsem "bohlo-naj" zanje.

Da, prijetni so takile ameri-ški obiski. Zato vam kličem vsem: Le še pridite in na svide-nje!

Ljotze Ambrožič.

OPAZKE IN PRIPOMBE

(Nadaljevanje s 2. strani)
ved, da se bo (Zajac, ne Miha) spreobrnul, koledar se bo v ja-mo zvrnil.

Zelo zanimivo je v avgustovi številki Svobodne besede poro-čilo o slovenskem pikniku v Milwaukeeju, Wis., na katerem je govorilo več odličnih politi-čnih osebnosti (dva župana, dva sodnika in državni glavni pravdnik), dočim sta SANS za-stopala njegov tajnik Mirko Kuhel in blagajnik Milan Med-vešek. Prva zanimivost je bi-la, da je takoj za Kuhljem, ki je povzdigoval Titovino do ne-bes, nastopil sodnik O'Neil, ki je ostro obsodil titovsko dikta-turo in za svoje besede žel med slovenskimi poslušalci — na strašno presenečenje in žalost navzočih titopotnikov — pre-cej ploskanja. Druga zanimi-vost je pa, da je Prosvetlin na-debudni poročevalec in večni kandidat Milan v svojem poro-čilu o istem pikniku v Prosve-ti od 20. julija govor sodnika O'Neila — popolnoma prezrl! Gotovo mu je obležal v želod-cu, ki se je najbrž že popolno-ma odvadil prebavljati resnico.

Svobodna beseda obenem pri-naša v prilogi račun dohodkov in stroškov od avgusta lanske-ga leta, ko je Odbor demokra-tične akcije izdal svojo "Izja-vo" od junija letošnjega leta. V tem času je okrog sedemdeset za svobodno besedo navdušenih naprednih rojakov prostovolj-no prispevalo \$400.35, dočim so stroški znašali \$365.03. Napre-dek torej ni slab, zlasti, če vz-a-memo v obzir dejstvo, da se je ves takozvani napredni tisk vseskozi prizadeval uničiti no-vi list z lažmi, natolcevanjem in blatenjem poštenega značaja ustanoviteljev, in da je bila ka-toliška A. D. edini slovenski list, ki je pošteno in objektivno poročal o njegovem razvoju, kar so sopotniški zagrizenci tu-di izrabili proti njemu, računa-joč na večno zabitost svojih "sivih mas". Prispevki res da še o daleč niso dosegli znane kolekte za svobodo obrekova-nja, vendar začetek je bil stor-jen. Zora puca, bit' e dana!

Peter Kopriva.

Po prisegi se je takoj zlagal

Priča (popolnoma plešasta): "Gospod sodnik, lažje so mi vstajali pokonci, ko sem gledal vse to."

Sodnik (strogo): "Opozarjam vas, da ste prisegli. . ."

Ameriška in evropska označba mer

Pri čevljih je razlika v označbi mere za približnih 32½ do 33 točk, ki jih je treba odšteti od evropske mere, bodisi pri moških ali ženskih čevljih. Na pri-mer: če vam sorodnik piše, da potrebuje čevlje št. 39 je to ame-riške mere 6½; št. 40 je 7, št. 41 je 8, 42 je 9, 43 je 10, 44 je 11 ženski čevlji so navadno manjši kot gornje mere. Tako bi na pri-mer št. 38 bila ameriške mere 6, 37 bi bila 5 in 36 pa 4.

Pri ženskih oblekah pa je raz-lika v označbi mere vedno za 8 točk. Na primer, če vam sorod-nik piše, da nosi obleko št. 40, je to ameriške mere 32, št. 42 je ameriške mere 34, 44 je 36, 46 je 38, 48 je 40, 50 je 42 in 52 je 44.

Isto je pri meri za deklce. Ev-ropska št. 38 je ameriška 12, 40 je 14, 42 je 16, 44 je 18, in 46 je 20.

Pri moških oblekah pa zače-njajo mere v Evropi s št. 42, kar je enako ameriški meri 33, št. 44 je ameriška 34, 46 je 36, 48 je 38, 50 je 39, 52 je 41, 54 je 43 in 56 je 44.

Pri moških srajcah pa je razli-ka v označbi sledeča: št. 35 po-meni ameriško mero 13½, 36 je 14, 37 je 14½, 38 je 15, 39 je 15½, 40 je 15¾, 41 je 16, 42 je 16½, 43 je 17. (Po "Obzoru.")

Po kosilu ga boš spoznal!

"Povejte mi, gospod doktor, zakaj vprašate vsakega bolni-ka, kaj je opoldne kosil? Za-radi diete?"

"Ne — samo zaradi računa!"

DELO DOBIJO

Ženska dobi delo

Sprejme se ženska za splošna hišna dela. Ima stanovanje in hrano v službi v Chagrin Falls. Pokličite za informacije IV 5106. (x)

MALI OGLASI

Lepa prilika

Naprodaj je grocerija in mes-nica, zidano poslopje, v prvem nadstropju skladišče, 5 sob in kopalnica zgorej, klet pod vso hišo; veliko skladišče zunaj, zra-ven je pol akra zemlje, postre-žba s plinom in oljem, okrog 15 milj vzhodno od Rapid Transit, je pa, da je Prosvetlin na-debudni poročevalec in večni kandidat Milan v svojem poro-čilu o istem pikniku v Prosve-ti od 20. julija govor sodnika O'Neila — popolnoma prezrl! Gotovo mu je obležal v želod-cu, ki se je najbrž že popolno-ma odvadil prebavljati resnico.

C. A. Rybak Realtor

UL 1-2233, zvečer pa

PO 6727

(161)

Popravljamo

POLOM

POSLOVENIL VLAD, LEVSTIK

In tam sem videl—da, jaz sam, ki vam pripovedujem, sem videl atako oklopnikov. To so se vam dajali pobijati, uboge mrhe! Bogme, žalost je poganjati ljudi in konje po takem svetu — po bregu, ki je poln grmovja in ves preprežen z jarki! Tem bolj, strela božja, čim je bilo bob v steno. A vseeno, korenjaško je bilo, srcu je prišlo vroče, ko si gledal . . . Nazadnje, kaj ne da, se je pokazalo, da še najbolj kaže odahnuti si kje drugod. Vas je bila v plamenu kakor užigalica, Badenci, Wurtemberžani, Prusi in vsa banda, nad stoindevajset tisoč teh umazanih — tako so jih preštelj kasneje — je bilo nazadnje okoli nas. In glej, zopet se je pričela godba okrog Froeschweilerja; kajti to treba reči, Mac-Mahon je nemara bebec, ali hraber je. Trebalo ga je videti na tistem njegovem velikem konju, sredi med granatami. Kak drugi bi bil nemara že od kraja zbežal, češ, saj ni sramota, če se ne biješ, ker nisi dovolj močan. On pa — ko se je bilo enkrat pričelo — se je hotel dati poklestiti do zadnjega moža. No, to se mu ni ponesrečilo! . . . Pri Froeschweilerju, veste, ni bilo več ljudi, bile so zverine, ki so žrle druga drugo . . . Skoraj dve uri so bili potoki rdeči od krvi . . . Nazadnje, grom in strela, smo se morali vendarle pobrati. Potem nam pa še pridejo povedat, da smo na levem krilu prevrgli Bavarce! Strela božja, da, če bi bilo nas tudi stoindvajset tisoč mož in bi bili imeli dovolj topov in nekotika manj topoglave poveljnikov!"

In srdito, še vedno ogorčena, v svojih razcapanih uniformah, sivih od prahu, sta si Coutard in Picot rezala kruha ter požirala velike kose sira, odmetavaje moro svojih spominov pod tem prijaznim vinskim listjem z zrelih grozdov, na katerih bo drhtele zlate solnčne strelice. Zdaj sta pripovedovala o strašni zmešnjavi, ki je sledila: kako so polki raztepeni, demoralizovani in gladni bežali čez polje; kako so se po velikih cestah valili ljudje, konji, vozovi in topovi v strahoviti brezglavosti, izkratka, ves polom uničene armade, bičane od blaznega viharja strahu. Ker se niso umeli pametno umikati in braniti prehodov čez Vogeze, kjer bi bilo deset tisoč mož zadržalo sto tisoč nasprotnikov, bi bili morali vsaj razstreliti mostove in zapaziti železniške predore. Toda generali so drevili v splošnem strahu, in kakor da bi bil orkan osuplosti obenem zagrabil premagane in zmagovalce, sta armadi za trenutek izgubili druga drugo; sovražnik je med preganjanjem ob belem dnevu tipal po temi: dočim beži Mac-Mahon proti Luneville-u, ga išče pruski prestolonaslednik v okolici Vogezov. Dne 7. so korakali ostanki 1. armadnega zbora skozi Saverne, kakor blatna reka, ki preplavlja bregove in prenaša razdrtine. Dne 8. je v Saarburgu padel 5. zbor v prvega, kakor se izlije hudournik, v enakem begu, poražen brez borbe, vlekoč s seboj poveljnika, klavnega generala Failly-a, ki je bil ves nor od straha, da njegovi nedelavnosti nalože odgovornost za poraz. Dne 9. in 10. avgusta se je nadaljeval ta dvji galop, ta besni: "Reši se, kdor se more!" — ki se niti ni oziral nazaj. Dne 11. avgusta so se med ljuto ploho spustili proti Bayonu, da se izognejo Nancy-a, o katerem so

mislili po napačnem poročilu, da je že v rokah sovražnika. Dne 12. so taborili v Harone-u, dne 13. v Vicherey-u; in dne 14. avgusta so dospeli v Neufchateau, kjer je železnica sprejela tolpo, kakor se je privajala: tri dni so jo nakladali na vlak, kakor z lopatami, da jo prepljejo v Chalons. Štiriindvajset ur po odhodu zadnjega vlaka so bili Prusi na mestu.

"Ah, prokleta reč!" je zaključil Picot, "treba je bilo jemati podplate pod pazduho! Nas pa so pustili v bolnicah!"

Coutard je izpraznil ostanek steklenice v svoj in v prijateljev kozarec.

"Da, pobrali smo šila in kopita, in bežimo se zdaj . . . Eh, vseeno nama je bolje tako, da vsaj lahko pijeva kupico na zdravje onih, ki še nimajo razbi butic."

Maurice je zdaj razumel vse. Po bedastem presenečenju pri Weissenburgu je bil poraz pri Froeschweilerju kakor strela, ki je s svojo nesrečono lučjo jasno osvetila strašno resnico. Nepriljubljeni smo bili, imeli nismo niti topov, niti vojakov, zmag, ki je šla nekdanj z ropniti poveljnikov, a sovražnik, tom bobnov po celi Evropi —

tolikanj zaničevani, se je pojavil močan in trden in številni, z dovršeno disciplino in vojskovodstvom. Kakor troje mogočih klinov so tri nemške armade prodrle šibki jez naših sedmerih zborov, raztresenih od Metz do Strassburga. Naenkrat smo ostali sami, niti Avstrija, niti Italija nista šli z nami, cesarjev načrt se je bil porušil ob počasnosti operacij in ob nezmožnosti poveljnikov. In usoda je delala proti nam; Kopicla je zle slučajne in zopernosti, ki so se družile hip za hipom, ter tako vresničevala tajni načrt Prusov, ki je bil ta, da prerežejo jez naših armad na dvoje in vržejo en del prot Metz nazaj ter ga ločijo od Francije, dočim bi sami najprej uničili ostanek ter krenili nato pred Pariz. Zdaj se je zdelo vse to le računski nalogi. Morali smo biti premagani, po vseh teh vzrokih, katerih ključek je bil tako neizogiben, da je bodel v oči. To je bilo trčenje nerazsodne hrabrosti ob veliko število in ob metodo treznega predurka. Kasneje se je bilo lahko pripraviti; vendarle in v kljub vsemu je bil poraz usojen že naprej, kakor po zakonih sil, ki vodijo vesoljstvo.

Maurice, ki je sanjal z izgubljenimi očmi, je nenadoma zope pretčital vzklik: "Živel Napoleon!" — ki je bil načrtan na veliki žolti steni. Popadlo ga Froeschweilerju kakor strela, je čustvo neznozne tesnobe, kor da mu zarez bodljaj prodra srce. Torej je bilo vendar Nepriljubljeni smo bili, imeli nismo niti topov, niti vojakov, zmag, ki je šla nekdanj z ropniti poveljnikov, a sovražnik, tom bobnov po celi Evropi —

Sestra Jane drži žogometni bat kot bi bila res kakšna igralka žogo. Slika je bila posneta v Chicagu na pikniku katoliške dobrodelnosti. Nad 400 otrok vseh barv, narodnosti in ver se je veselilo na tem pikniku, katerega so vodile sestre usmiljenke.

Iskalci uranija. — V Algoma pokrajini, severno in vzhodno od Sault Ste. Marie, Ontario, Kanada, so na delu iskalci in rudarji opremljeni z Geiger aparati, potom katerih doženejo, kje so ležišča uranija. Slika nam predstavlja dva taka iskalca, ki v bližini Superior jezera sledita ruvo.

ta Francija s prvim mahom vržena ob tla, in to od neznatnega, zaničevanega ljudstva? Zadoščalo je petdeset let, svet se je bil izpremenil, in poraz je strašno tresketal po tistih, ki so bili nekdanj večni zmagovalci. In Maurice se je zdajci spomnil vsega, kar je govoril svak Weiss v tisti strahotni noči pred Muhlihausenom. Da, on edini je gledal tačas jasno ter ugibal skrite in počasni dejstvi joče vzroke našega oslabiljenja ter čutil novi dih one bojevitosti do be in začetek druge? Gorje mu, kdor odneha v nevzdržnem tekmovalstvu narodov! Zmaga je tistih, ki stopajo v avantgardi, tistih, ki so najmodrejši, najbolj zdravi, najbolj močni!

Ta hip se je zaslislal smeh dekleta, ki se mu godi sila in ki se v šali brani. Poročnik Rochas je v zakajeni kuhinji, ozagljani z epinalskimi podobami, držal v svojih rokah lepo nata-

karico — živa podoba vojaka osvajačca. Stopil je v uto, kjer si je naročil črno kavo, in ker je slišal poslednje besede Coutarda in Picota, jima je dejal z veseljem glasom:

"Bežita, fanta, to vse nič ne de! To je šele začetek plesa; zdaj bosta videla, kako proklete se jim osvetimo! Bogme, dolej jih je bilo pet proti enemu; a to bo zdaj drugače, črno na belem vama dam! . . . Tu nas je tristo tisoč. Vsa gibanja, ki jih prikrivamo in ki jih ljudje ne razumejo, se verše zato, da zgrabimo Pruse nase, Bazaine pa, ki pazi nanje, jih bo zagrabil za rep . . . In takrat jih zmečkamo — pok! Kakor to mušico!"

Z glasnim pokom je strl med dlanmi mušico, ki je letela mimo. In postal je še veselejši; z vso svojo nedolžnostjo je verjel temu lahkotnemu načrtu, in zopet je bil ves prevzet od svojih vere v nezmagljivi pogum.

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podporni organizacija v Ameriki . . . Poslue že 56. leto

Članstvo 42,000
Premoženje nad \$7,500,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 126.94%

Če hočete dobro sebi in svojim dragim, zavarujte se pri najboljši, posluhi in nadzorni podporni organizaciji.

KRANJSKO-SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI.

Kjer so lahko zavarovali za smrtne, rane poškodbe, operacije, smrti bolezni in stremeljnosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema molke in denarje od 10. do 30. leta otroka po tabeli po rojstvu in do 14. leta po svoji izbiri.

K. S. K. JEDNOTA tudi najmodrejšje vrste certifikate odenja dobo od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vseh in vseh. Če se niste član ali članica to mogoče in bogate katoliške podpirne organizacije, se trudite se in pridite takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali na nas:

GLAVNI URAD

351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.

—AND THE WORST IS YET TO COME

—in najhujše šele pride

G. WHISKERS

1886

1949

NAZNANILO IN ZAHVALA

Globoko potrni in žalostnega srca naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je nemila smrt vzela iz naše srede našo drago soprogo in ljubljeno mater

Mary Mivšek

ki je po dolgi in mučni bolezni preminula ter se preselila v večnost dne 7. julija 1949 v starosti 62 let. Blagopokojna je bila doma iz vasi Vrh pri Sv. Treh Kraljih na Notranjem.

Pogreb se je vril dne 11. julija iz August F. Svetek pogrebnege zavoda v cerkev Marije Vnebovzete in po pogrebni sv. maši so bili njeni zemeljski ostanki položeni k večnemu počitku na pokopališče sv. Pavla.

Tem potom se želimo prav prisrčno zahvaliti Magr. Hribarju za opravljeno pogrebno sveto mašo in druge cerkvene obrede. Enako lepa hvala Rev. Cimpermanu za obiske v njeni bolezni, na domu in v bolnišnici. Lepa hvala Rev. Ruparju za spremstvo pokojne iz pogrebne kapele v cerkev.

Našo prav prisrčno zahvalo naj sprejmejo vsi številni prijatelji, ki so blagopokojni v zadnji pozdrav okrasili krsto s tako krasnimi vencji. Prisrčna hvala vsem, ki so darovali za svete maše, da se bodo brale za mir in blag pokoj njene duše.

Lepa hvala vsem, ki so jo prišli kropit in se posloviti od nje, ko je ležala na mrtvaškem odru, kakor tudi vsem, ki so se udeležili pogreba.

Lepa hvala članom in članicam društva sv. Jožefa št. 169 KSKJ, društvu Marije Vnebovzete št. 103 ABZ, in Oltarnemu društvu Marije Vnebovzete za skupne molitve, kakor tudi za tako veliko udeležbo pri pogrebu, še posebna hvala članicam, ki so nosile krsto.

Prisrčna hvala sosedom, ki so nam bili v toliko pomoč in tolažbo v teh žalostnih dneh. Lepa hvala Mr. in Mrs. Joe Cerjak za njuno tako veliko pomoč in požrtvovalnost, kakor tudi za tako pogoste obiske v njeni bolezni na domu in v bolnišnici.

Lepa hvala August F. Svetek pogrebnege zavodu za vso pomoč in tako vpljudno postrežbo, ter tako lepo urejeni pogreb.

Tebi, predraga in nikdar pozabljena soproga in mati, v globoki žalosti Ti kličemo ob Tvojem grobu: počivaj mirno v zasluženem počitku, tam v hladnem grobu, spomin na Te pa bo živel v naših srcih dokler se vsi skupaj ne združimo nad zvezdami.

Zalujoči ostali:

FRANK MIVŠEK, soprog

JOSEPH in HENRY, sinova

MARY, FRANCES, JOSEPHINE in

MARGARET, hčere

MARIAN CERJAK in MARIE KERZIC, sestri

ZETJE, SINAHE, VNUKI in VNUKINJE

Cleveland, Ohio, 16. avgusta 1949.